

ב"ה

אהבת ישראל ללא הפסקה

לומדים ומתנהגים
באהבת ישראל
בדרך שלמד אותנו
האדמו"ר הזקן

יוצא לאור לרגל כ"ד טבת
יום ההלולא של כבוד קדשת אדמו"ר הזקן

לע"י חרה"ח שלום דובער בן מנחם מענדל וביילא מורליק

שמי: _____ כְּתָה: _____

רַבֵּנוּ הִזְקֵן אָמַר בְּשֵׁם רַבּוֹ הַמְּגִיד מִמְּזִיטָּשׁ בְּשֵׁם הַבֶּעַל שֵׁם טוֹב: "וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ הוּא פְּרוֹשׁ וּבְאוּר עַל 'וְאַהֲבַת אֶת הַשֵּׁם אֱלֹקֶיךָ'. מִי שְׂאוֹהֵב יְהוּדִי - אוֹהֵב אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהָרִי בִיהוּדִי מְצִי חֶלֶק אֱלוֹקָה מִמַּעַל, וּמִי שְׂאוֹהֵב יְהוּדִי, אֶת הַפְּנִימִיּוֹת שָׁבוּ, אוֹהֵב מִמִּילָא אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא". (הַיּוֹם יוֹמִיב מִנְחָם אָב)

לְמַדְתִּי אֶת הָאִמְרָה

בְּדַבְּרֵי גְדוּלֵי הַחֲסִידוֹת אָנוּ מוֹצְאִים כַּמָּה וְכַמָּה הַדְּרוֹת כִּיצַד לְהַגִּיעַ לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל אֲמִתִּית לְכָל יְהוּדִי מִמָּשׁ. רַבֵּנוּ הִזְקֵן מְבָאָר (לְקוּשֵׁי תוֹרָה, נֶצְחִים מַד, א) שֶׁעַל הָאָדָם לְהִתְבּוֹנֵן בְּכֶךְ, שֶׁהוּא עֲצָמוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לְהִיּוֹת מְשָׁלֵם בְּלִי זוּלָתוֹ: "הִנֵּה כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם קוֹמָה אַחַת שְׁלֵמָה, וְכָלֵלוֹת נִשְׁמוֹתֵיהֶם נִקְרָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל... וְלָכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּרָנָם לְבִרְכָּה 'הוּי שְׁפַל רוּחַ בְּפָנָי כָּל אָדָם', לְפִי שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינּוֹת וּמִדְּרוֹגוֹת מָה שְׁאִין בְּחִבְרוֹ, וְכֵלָם צְרִיכִים זֶה לָזֶה. וְנִמְצָא שֵׁישׁ יִתְרוֹן וּמַעֲלָה בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁגְּבוּהַ מִחִבְרוֹ וְחִבְרוֹ צָרִיךְ לוֹ".

רַבְּנוּ הַזֶּקֶן מְבִיא עַל כֵּךְ מִשָּׁל מְגוּף הָאָדָם: "כַּמִּשָּׁל הָאָדָם שֶׁהוּא בֶּעַל קוֹמָה בָּרָאשׁ וְרִגְלִים, שָׂאֵף שְׁהִרְגִלִים הֵם סוֹף הַפְּדִרְגָּה וְלִמְטָה, וְהָרָאשׁ הוּא הָעֲלִיוֹן וּמַעֲלָה מִמֶּנּוּ, מִכָּל מְקוֹם הָרִי בְּכַחֲיוֹנָה אַחַת יֵשׁ יִתְרוֹן וּמַעֲלָה לְרִגְלִים, שֶׁצָּרִיךְ לְהִלָּךְ בָּהֶם, וְגַם הֵם מַעֲמִידֵי הַגּוּף וְהָרָאשׁ... וְנִמְצָא שֶׁאֵין שְׁלֵמוֹת לְהָרָאשׁ בְּלִתי הָרִגְלִים."

לְמַדְתִּי אֶת הָאִמְרָה

א-1

3

מִפְתָּגְמֵי רַבְּנוּ הַזֶּקֶן: אֵין לָנוּ מִשְׁגֵּךְ, עַד כִּפָּה יִקָּר אֲצֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא גּוֹפּוֹ שֶׁל יְהוּדִי. (הַיּוֹם יוֹם, כֹּט אֱלוֹל)

לְמַדְתִּי אֶת הָאִמְרָה

רבנו הזקן כותב בסדורו: נכון לומר קדם התפלה "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך". זאת אומרת אשר מצות אהבת ישראל היא שער הכניסה, אשר דרך בו יכול האדם לבוא לפני השם אלקים להתפלל, בזכותה תתקבל תפלת המתפלל. (היום יום, ב תמוז)

למדתי את האמרה

מעלת אהבת ישראל

פעם אחת ישבו בהתועדות חסידי אדמו"ר הזקן, וישב עמם גם בנו, רבי דובער, שפנה לימים 'אדמו"ר האמצעי'. במהלך ההתועדות הרים אחד החסידים כוסית 'משקה' ואמר: "יזכני השם שתהיה לי אהבת השם אמיתית". הרים רבי דובער גם כן כוסית ואמר: "יזכני השם באהבת ישראל אמיתית".

התעורר וכוח בין המתועדים, איזו משתי האהבות גדולה יותר, אהבת השם או אהבת ישראל. אלה אומרים שאהבת השם גבוהה לאין ערף מאהבת ישראל, ואלה אומרים שאהבת ישראל היא למעלה מאהבת השם. לא הצליחו החסידים להגיע לברור הענין, והחליטו לשאול את רבנו הזקן.

>>> ספורים

עֲנֵה הָרֹבִי: "אַהֲבַת הַשֵּׁם וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שֶׁתִּהְיֶה כְּאַחַת חֻקוֹת בְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדִי. אוֹלָם מִקְרָא מְלֹא דִבְרֵי הַפֶּתוּב: 'אַהֲבָתִי אֶתְכֶם אָמַר הַשֵּׁם', הֲרִי שְׂגֹדוּלָה אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, שְׂאוּהֲבִים אֶת מָה שֶׁהָאוֹב אוֹהֵב."

קראתי את הספור

ד-1

אַהֲבָה תְּמִידִית

אֲדַמוּ"ר הִזְקֵן אָמַר פַּעַם לְבָנּוֹ, רַבִּי דּוֹבְעֵר, הָאֲדַמוּ"ר הָאֲמֻצָּעִי, שְׂאֲצֵל חֲסִידִים נִחְקָקָה בְּלִבָּם מִדַּת אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁרָרָה בֵּין הַחֲסִידִים אַהֲבָה גְּדוּלָה יוֹתֵר מֵאַהֲבַת אֲחִים, וְהָיוּ הַחֲסִידִים מִתְבָּרְכִים שֶׁאַהֲבַת הָאֲחִים תִּהְיֶה כְּמוֹ אַהֲבַת הַחֲסִידִים...

רַבֵּנוּ הִזְקֵן הָיָה מְאֹד שְׂבִיעַ-רָצוֹן מִמָּצֵב הַחֲסִידִים בְּאַהֲבַת רְעִים. "בְּרַם", סִים רַבֵּנוּ הִזְקֵן, "אֵין זֶה מְגִיעַ כָּלֵל לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִבְעֵל שֵׁם טוֹב רָצָה - שֶׁתִּהְיֶה לְאָדָם מְסִירוֹת נֶפֶשׁ עֲבוּר כָּל יְהוּדִי אַחֵר, גַּם עַל יְהוּדִי שְׂאֵין הוּא מְכִירוֹ כָּלֵל"...
סִים אֲדַמוּ"ר הָאֲמֻצָּעִי וְאָמַר: "דְּבָרִים אֵלֶּה שֶׁל בַּעַל הַתַּנְיָא, הַדְּלִיקוּ 'נֵר תְּמִיד' שֶׁל אַהֲבַת הַחֲסִידִים, וּבָזֶה יִזְכּוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ".

קראתי את הספור

כְּשִׁילָד בּוֹכָה

הָאָדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי, רַבִּי דּוֹבְעָר, הָיָה יָדוּעַ בְּכָשֶׁר הַהֶעֱמָקָה הַבִּלְתִּי רָגִיל שְׁלוֹ.
כְּשֶׁהָיָה עוֹסֵק בְּעִנְיָן כְּלִשְׁהוּ הָיָה שָׁקוּעַ בּוֹ לְגַמְרֵי מִבְּלִי לְדַעַת מָה קוֹרֶה סְבִיבוֹ.
פַּעַם, כְּשִׁישָׁב וְלָמַד בְּבֵיתוֹ, נָפַל בְּנוֹ הַפְּעוּט מֵעֲרִיסָתוֹ וּפָרָץ בְּבִכּוֹ. אוּלַם אָבִיו הָיָה
שָׁקוּעַ כָּל כֶּף בְּלַמּוּדוֹ, עַד שֶׁלֹא שָׁמַע כָּלֵל אֶת הַבֶּכִי.

בְּקוֹמָה הָעֲלִיּוֹנָה הַתְּגוּרָר אָבִיו, אָדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן, רַבִּי שְׁנִיאָוֹר זְלַמֵּן מִלֵּיאָדִי. אָף הוּא
יָשָׁב בְּאוֹתָהּ שָׁעָה וְעֶסֶק בַּתּוֹרָה, אָף הוּא שָׁמַע אֶת הַבֶּכִי וַיִּרֶד לְמַטָּה וַהֲרִיעַ אֶת
הַתִּינוּק. לְאַחֵר מִכֵּן הָעִיר לְבָנוֹ, שֶׁלֹא זֶה הַדֶּרֶךְ לַהֲיִיט שָׁקוּעַ בְּעִנְיָנִים נִעְלִים עַד
כִּדֵּי כֶף שֶׁלֹא שׁוֹמְעִים אֶת קוֹל בְּכִיוֹ שֶׁל יֶלֶד.

הוֹסִיף עַל כֶּף הָרַבִּי מִלְּיֻבְאֵיטִשׁ: יֵשׁ בְּכֶף לֶקַח חֲשׁוֹב עֲבוּרָנוֹ. אֲפִלּוֹ אָדָם הָעוֹסֵק
בְּעִנְיָנִים הֵכִי נִעְלִים וְחֲשׁוּבִים, חִיבָת לַהֲיִיט אֲזָנוֹ כְּרוּיָה לְבִכֵּי הַפְּנִימִי שֶׁל נִשְׁמוֹת
יְהוּדִיּוֹת, תִּינוּקוֹת שֶׁנִּשְׁבּוּ וְנִפְּלוּ מֵעֲרִיסָתָם. חוֹכָה לְגִשֶׁת לְאוֹתָם יְהוּדִים, לְקַרְבָּם
וּלְהַשִּׁיבָם אֶל חֵיק יְהוּדוּתָם.

קִרְאָתִי אֶת הַסְּפּוֹר

אוכלים באמת

אחד מחסידי אדמו"ר הזקן, היה יהודי עשיר ומכנים אורחים נפלא. בביתו עמדו תדרים מיחדים לרשות האורחים, וכל אורח היה זוכה בארוחה דשנה וביחס חם ולבבי. בעל הבית אף נהג ללוות את אורחיו בלכתם, והיה מעניק לכל אחד מהם נדבה מתאימה.

פעם אחת התארח אצלו הרבי, וכשראה את מעשיו, שבח מאוד את הכנסת האורחים שלו. בעל הבית, שהיה חסיד אמת, הרבין את ראשו ואמר, שהוא אינו מרגיש שמעשיו נעשים לגמרי בצורה אמיתית, רק לשם המצוה. הוא חושש שיש לו פניות (מטרות) צדדיות (כמו למשל ספוק, כבוד וכדומה).

נענה הרבי ואמר: "אכל העניים אוכלים באמת, בלי שום פניות צדדיות" ... כלומר, כשעוזרים ליהודי, הדבר הכי חשוב הוא, לראות את התוצאה - מה קבל אותו יהודי, ומה הוא מרגיש.

קראתי את הספור

מספר החתימות שצברתי: _____

בְּזִמַּן הַהִפְסָקָה

אמרתי מלה טובה	ותרתי	הושטתי עזרה	שתפתי במשחק	השאלתי	
 	 	 	 	 	יום ראשון כ' טבת
 	 	 	 	 	יום שני כ"א טבת
 	 	 	 	 	יום שלישי כ"ב טבת
 	 	 	 	 	יום רביעי כ"ג טבת